สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

โครงสร้างภาษาญี่ปุ่น
日本語の構造

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขปรับปรุง

สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข
พัชราพร แก้วกฤษฎางค์
สมเกียรติ เชวงกิจวณิช

โครงสร้างภาษาญี่ปุ่น

ถ่ายเอกสารแทนการใช้หนังสือ
คือการทำลายภูมิปัญญาสร้างสรรค์

โครงสร้างภาษาญี่ปุ่น

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขปรับปรุง

ดร.สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข
รองศาสตราจารย์
ดร.พัชราพร แก้วกฤษฎางค์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.สมเกียรติ เชวงกิจวณิช
รองศาสตราจารย์
ภาควิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2557

สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข.
โครงสร้างภาษาญี่ปุ่น / สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข, พัชราพร แก้วกฤษฎางค์, สมเกียรติ เชวงกิจวณิช.
1. ภาษาญี่ปุ่น - - แบบเรียนสำหรับผู้พูดภาษาต่างประเทศ -- ภาษาไทย. 2. ภาษาญี่ปุ่น - - ประโยค.

PL619
ISBN 978-616-314-101-9
ISBN (ebook) 978-616-314-264-1

ลิขสิทธิ์ของ**รองศาสตราจารย์ ดร. สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข,**
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชราพร แก้วกฤษฎางค์,
รองศาสตราจารย์ ดร. สมเกียรติ เชวงกิจวณิช
สงวนลิขสิทธิ์

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 เดือนสิงหาคม 2557
จำนวน 2,000 เล่ม
ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ (e-book) กันยายน 2559

จัดพิมพ์โดย**สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**
อาคารธรรมศาสตร์ 60 ปี ชั้น U1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ถนนพระจันทร์ กรุงเทพฯ 10200 โทร. 0-2223-9232
(สำนักงานศูนย์รังสิต โทร. 0-2564-2859-60)
e-mail address: unipress@tu.ac.th

จัดจำหน่ายโดย**บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)**
อาคารทีซีไอเอฟ ทาวเวอร์ เลขที่ 1858/87-90 ชั้นที่ 19
ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทร. 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9
http://www.se-ed.com

พิมพ์ที่**บริษัท พิมพ์ดีการพิมพ์ จำกัด**
นางสุนิสา อินทร์นุรักษ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

แบบปกโดยนายชวินทร์ นามมุงคุณ

พิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนมิถุนายน 2553 จำนวน 2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 2 เดือนสิงหาคม 2557 จำนวน 2,000 เล่ม

ราคาเล่มละ 200.- บาท

สารบัญ

คำนำฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 **(7)**

คำนำฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 **(8)**

ส่วนที่ 1 คำในภาษาญี่ปุ่น **1**

1. คำนาม 3
2. คำช่วย 5
3. คำวิเศษณ์ 11
4. คำสันธาน 17
5. คำอุทาน 22
6. คำบ่งชี้ 24
7. คำอุปสรรค คำปัจจัย 26
8. คำกริยา 33
9. คำคุณศัพท์ 45
10. คำกริยานุเคราะห์ 51

ส่วนที่ 2 ประโยคความเดียว **55**

1. ส่วนที่แสดงเนื้อหาสาระ 56
2. วาจก 60
3. กาล 78
4. การณ์ลักษณะ 83
5. ส่วนที่แสดงทัศนะของผู้พูด 89

ส่วนที่ 3 ประโยคความซ้อน **105**

1. อนุพากย์คำนาม 111
2. อนุพากย์คุณศัพท์ 119
3. อนุพากย์วิเศษณ์ 123
4. อนุพากย์อ้างอิง 175

เอกสารอ้างอิง **177**

คำนำ
ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2

ในการพิมพ์ครั้งแรก หนังสือเรื่อง “โครงสร้างภาษาญี่ปุ่น” ได้รับการตอบรับด้วยดีจากผู้อ่าน ทางสำนักพิมพ์จึงเห็นควรให้มีการจัดพิมพ์ครั้งที่สองขึ้น ในการพิมพ์ครั้งที่สองนี้ เนื้อหาหลักยังคงเป็นสามบทเช่นเดิม แต่คณะผู้เขียนได้ปรับปรุงเนื้อหาให้ถูกต้องครบถ้วนยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นประโยชน์สำหรับผู้อ่านยิ่งขึ้น

คณะผู้จัดทำ

สิงหาคม 2557

คำนำ
ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1

ในปัจจุบันจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นทุกปี และเริ่มมีการจัดพิมพ์หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นสำหรับผู้เรียนชาวไทย หรือหนังสือเตรียมตัวสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น ออกมาเป็นจำนวนมาก แต่อาจกล่าวได้ว่า หนังสือที่อธิบายโครงสร้างของภาษาญี่ปุ่นเพื่อให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นยังมีไม่มากนัก ทั้งๆ ที่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจภาษาญี่ปุ่น

หนังสือเล่มนี้ จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยสามารถเข้าใจโครงสร้างภาษาญี่ปุ่นได้อย่างเป็นระบบ และสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เนื้อหาประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 อธิบายเกี่ยวกับคำในภาษาญี่ปุ่น

ส่วนที่ 2 อธิบายเกี่ยวกับประโยคความเดียว

ส่วนที่ 3 อธิบายเกี่ยวกับประโยคความซ้อน

โดยสุณีย์รัตน์ เป็นผู้รับผิดชอบเขียนส่วนที่ 1 พัชราพรรับผิดชอบเขียนส่วนที่ 2 และสมเกียรติรับผิดชอบเขียนส่วนที่ 3

คณะผู้จัดทำหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น และผู้สอนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย ขอขอบคุณ Toshiba lnternational Foundation ที่มอบทุนสนับสนุนการเขียนหนังสือเล่มนี้ในปี 2549 และขอบคุณสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่กรุณาดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ให้เป็นอย่างดี

คณะผู้จัดทำ

เมษายน 2553

1 คำ (語)

คำ คือ หน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย คำในภาษาญี่ปุ่นมี 4 ชนิด คือ

1.**和語 (わご) หรือ やまとことば** คือ คำดั้งเดิมของญี่ปุ่น เป็นคำที่มักใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น 立つ(ยืน) 歩く(เดิน) 食べる(กิน) นอกจากนี้ คำช่วยและคำกริยานุเคราะห์ก็จัดอยู่ในคำชนิดนี้

2. 漢語 (かんご) คือ คำที่เขียนด้วยอักษรคันจิ และอ่านแบบเสียงจีน（音読み(おんよ)）เป็นคำที่รับเข้ามาจากจีน เช่น 学生 ภายหลังมีการรวมคำที่ญี่ปุ่นสร้างขึ้นเอง（和製漢語(わせいかんご)）ไว้ในนี้ด้วย เช่น คำดั้งเดิมของญี่ปุ่นที่ใช้แสดงความหมายของหัวไชเท้า คือ おおね เมื่อมีการรับอักษรคันจิมาจากจีนเพื่อนำมาเทียบกับเสียงนี้ จึงรับคำว่า 大根 มาใช้ ต่อมาจึงเปลี่ยนเสียงอ่านไปเป็น だいこん หรือคำว่า かえりごと ที่หมายถึงจดหมายตอบกลับ เมื่อรับอักษรคันจิจากจีนเพื่อนำมาเทียบกับเสียงนี้ จึงรับคำว่า 返事 มาใช้ ต่อมาเปลี่ยนเสียงอ่านไปเป็น へんじ

3. 外来語 (がいらいご) คือ คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ไม่รวม 漢語 ซึ่งเป็นคำที่รับมาจากจีน คำชนิดนี้เริ่มมีใช้ตั้งแต่สมัยมุโรมาจิ (ค.ศ.1392-1573) ซึ่งเป็นช่วงที่ติดต่อค้าขายกับโปรตุเกส คำที่รับเข้ามาในตอนนั้น เช่น คำว่า ラシャ(raxa ผ้าขนสัตว์) คำในหมวดนี้จะรวมคำที่ญี่ปุ่นนำมาจากภาษาต่างประเทศ แล้วนำมากำหนดใช้เอง（和製英語）ไว้ด้วย เช่น テレビ (โทรทัศน์) マイホーム(การมีบ้านเป็นของตนเอง)

4. 混種語(こんしゅご) คือ คำที่เกิดจากการนำคำชนิดที่ 1-3 มาผสมกัน เช่น

ผสมกันระหว่าง 外来語 กับ 和語	アルバイトする(ทำงานพิเศษ) メールする(ส่งเมล์)
ผสมกันระหว่าง 外来語 กับ 漢語	ハウス栽培(さいばい)(การเพาะปลูกในมุ้ง) 管理(かんり)システム(ระบบควบคุมดูแล)
ผสมกันระหว่าง 漢語 กับ 和語	散歩する(เดินเล่น) 運動する(ออกกำลังกาย)
ผสมกันระหว่าง 外来語 漢語 และ 和語	出産祝(いわ)いギフト(ของขวัญแสดงความยินดีในโอกาสคลอดบุตร) 年末(ねんまつ)ジャンボ宝(たから)くじ(ล็อตเตอรี่รางวัลใหญ่ตอนสิ้นปี)

หากแบ่งคำตามหน้าที่ของคำทางไวยากรณ์ (品詞(ひんし)) จะแบ่งได้เป็นคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ ฯลฯ หน้าที่ของคำทางไวยากรณ์อาจมีการแบ่งประเภทแตกต่างกันไปแล้วแต่นักวิชาการในแต่ละสำนัก ในหนังสือเล่มนี้จะแบ่งดังนี้ คือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำช่วย คำกริยานุเคราะห์ คำอุทาน คำอุปสรรคและคำปัจจัย คำบ่งชี้ และเมื่อนำคำเหล่านี้มาจัดกลุ่มตามการผันรูปจะแบ่งได้เป็น

คำที่ไม่มีการผันรูป ได้แก่ คำนาม คำช่วย คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำอุทาน คำบ่งชี้ คำอุปสรรคและคำปัจจัย

คำที่มีการผันรูป ได้แก่ คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยานุเคราะห์

1. คำนาม (名詞)

ชนิดของคำนาม แบ่งได้เป็น

1) คำนามทั่วไป (普通名詞) เช่น 雨(ฝน) 人(คน) 水(น้ำ)

2) วิสามานยนาม หรือคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ (固有名詞) เช่น 山田(ชื่อคน) 東京(ชื่อสถานที่)

3) คำแทนคำนาม (代名詞) เช่น 私(ฉัน) あなた(คุณ)

4) คำบอกจำนวน (数詞) เช่น １つ(หนึ่งอัน) ６時(หกโมง) １００円(หนึ่งร้อยเยน)

5) คำนามโดยหน้าที่ (形式名詞) คือ คำที่ไม่สามารถใช้ลำพังได้ แต่จะต้องใช้ร่วมกับกริยาวลี หรือคำคุณศัพท์ เพื่อทำให้คำเหล่านั้นมีสถานะเป็นคำนาม เช่น こと もの わけ

6) คำอาการนาม เช่น 勉強 (การเรียน) 掃除 (การทำความสะอาด) 運動 (การออกกำลังกาย) เป็นคำที่มักใช้ร่วมกับ する

ลักษณะพิเศษของคำนามในภาษาญี่ปุ่น

1) คำนามแบ่งเป็นคำนามที่เป็นสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ในบางครั้งการแยกแยะว่าคำนามคำนั้นเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ เป็นสิ่งสำคัญทางด้านไวยากรณ์ เนื่องจากการแสดงการมีอยู่ของสิ่งมีชีวิตจะใช้กับคำกริยา いる เช่น

(1)犬がいる。

มีสุนัข

ในขณะที่การแสดงการมีอยู่ของสิ่งไม่มีชีวิต จะใช้กับคำกริยา ある เช่น

(2)お金がある。

มีเงิน

2) คำนามสามารถทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของประโยคได้ โดยใช้ร่วมกับ だ・です เช่น

(3)彼は日本人です。

เขาเป็นคนญี่ปุ่น

3) การทำคำนามให้อยู่ในรูปพหูพจน์ สามารถทำได้โดยวิธีต่อไปนี้

การใช้「々」（畳語）เป็นเครื่องหมายที่ใช้ในการซ้ำคำกับคำนามที่อยู่ข้างหน้าเพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์ เช่น 人々(ผู้คน)、国々(ประเทศต่างๆ) *มีข้อควรระวัง* คือ มีคำที่ใช้เครื่องหมายนี้ แต่แสดงความหมายอื่นด้วย เช่น 日々 หมายถึง 毎日(ทุกวัน) 年々 หมายถึง 毎年 (ทุกปี)

การเติมคำปัจจัยหลังคำนามเพื่อแสดงพหูพจน์ เช่น
～たち：学生たち、私たち、子どもたち
～がた：先生がた、あなたがた
～ら　：彼ら、僕ら、我ら
～ども：私ども

อย่างไรก็ตาม มิได้หมายความว่าคำปัจจัยดังกล่าวข้างต้นสามารถนำไปเติมท้ายคำนามใดก็ได้ ข้อสังเกตคือสามารถใช้เติมท้ายคำนามซึ่งหมายถึง “คน” เท่านั้น

การใช้คำบอกจำนวนเพื่อแสดงพหูพจน์ เช่น
(4)机の上にペンが２本ある。
　บนโต๊ะมีปากกา 2 ด้าม

2. คำช่วย （助詞（じょし））

คำช่วย คือ คำที่ใช้แสดงหน้าที่ของคำในประโยค ในภาษาญี่ปุ่นแม้ว่าจะมีการสลับตำแหน่งของคำ แต่ความหมายของประโยคก็ไม่เปลี่ยนแปลง เนื่องจากมีคำช่วยคอยกำกับหน้าที่ของคำอยู่ คำช่วยแบ่งประเภทตามหน้าที่ได้ดังนี้

หน้าที่	คำช่วย
ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำเพื่อบอกหน้าที่ของคำ（格助詞（かくじょし））	が、を、に、へ、から、と、で、まで、より
ใช้ระบุขอบเขต（限定助詞（げんてい））	は、か、や、も、だけ、しか、さえ、ぐらい、ほど、ばかり、でも、こそ、など
ใช้เชื่อมความ（接続助詞（せつぞく））	が、けれど、から、ので、のに、し、ながら
ใช้แสดงความรู้สึกของผู้พูด（感動助詞（かんどう））	か、よ、ね、わ、さ、の、け

1. คำช่วยที่ใช้แสดงหน้าที่ ความสัมพันธ์ระหว่างคำ (格助詞)

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
1.1 が	ใช้แสดงประธาน	(1)桜が咲いた。 ซากุระบานแล้ว
1.2 を	ใช้แสดงกรรม	(2)ごはんを食べる。 จะกินข้าว

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
1.3 に	ใช้แสดงสถานที่ที่มีอยู่	(3)彼女は大学にいる。 เขาอยู่ที่มหาวิทยาลัย
	ใช้ในการบอกจุดหมาย	(4)日本に行く。 จะไปญี่ปุ่น
	ใช้ในการบอกจุดของเวลา	(5)今日 6 時に帰る。 วันนี้จะกลับตอน6โมง
1.4 へ	ใช้แสดงทิศทาง	(6)日曜日公園へ行く。 วันอาทิตย์จะไปสวนสาธารณะ
1.5 から	ใช้แสดงจุดเริ่มต้น (ของเวลา สถานที่)	(7)会議は 9 時から始まる。 การประชุมเริ่มตั้งแต่9โมง
	ใช้ในการบอกวัตถุดิบ	(8)お酒は米から作る。 เหล้าสาเกทำจากข้าว
	ใช้ในการบอกที่มาของข้อมูล หรือสิ่งของที่ได้รับ	(9)母から携帯電話をもらった。 ได้รับโทรศัพท์มือถือจากแม่
1.6 と	ใช้บอกผู้ที่ทำกริยาร่วมกับประธาน	(10)友だちとカラオケに行く。 ไปคาราโอเกะกับเพื่อน
	ใช้ในการเชื่อมคำนาม	(11)机の上に鉛筆と消しゴムがある。 บนโต๊ะมีดินสอกับยางลบ
1.7 で	ใช้บอกสถานที่ที่เกิดการกระทำหรือเหตุการณ์	(12)食堂で食べる。 กินข้าวที่โรงอาหาร
	ใช้ในการบอกวิธีการ หรือเครื่องมือ	(13)タクシーで帰る。 กลับโดยแท็กซี่
	ใช้ในการบอกวัตถุดิบ	(14)この家は木でできている。 บ้านหลังนี้ทำด้วยไม้
	ใช้ในการบอกเหตุผล	(15)洪水(こうずい)で来られなかった。 เพราะน้ำท่วม จึงมาไม่ได้

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
	ใช้ในการบอกจำนวน	(16)２人で行く。 จะไปกัน 2 คน
1.8 まで	ใช้แสดงขอบเขตของเวลา หรือ สถานที่	(17)郵便局は５時までです。 ไปรษณีย์เปิดถึง 5 โมง
1.9 より	ใช้ในการเปรียบเทียบ	(18)韓国料理よりタイ料理の方がからい。 อาหารไทยเผ็ดกว่าอาหารเกาหลี
	ใช้ในการบอกจุดเริ่มต้น	(19)開会式(かいかいしき)は９時半より行います。 พิธีเปิดจะเริ่มตั้งแต่ 9 โมงครึ่ง

2. คำช่วยที่ใช้ระบุขอบเขต (限定助詞)

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
2.1 は	ใช้แสดงหัวเรื่อง	(20) 果物は何が好きですか。 ผลไม้ ชอบอะไร
	ใช้ในการเปรียบเทียบ	(21) 彼は行きますが、私は行きません。 เขาไปแต่ฉันไม่ไป
2.2 か	ใช้แสดงตัวเลือก	(22)中国語か韓国語の勉強をしましょう。 เรียนภาษาจีนหรือภาษาเกาหลีกันเถอะ
2.3 や	ใช้ในการยกตัวอย่าง	(23)この店はケーキやクッキーがいっぱいある。 ที่ร้านนี้มีขนมเค้กและคุกกี้มากมาย
2.4 も	ใช้เน้นความหมายว่าคำนามนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับสิ่งที่กล่าวมาข้างต้น	(24)スダーさんはタイ人です。ティーラさんもタイ 人です。 คุณสุดาเป็นคนไทย คุณธีระก็เป็นคนไทยเช่นกัน
	ใช้ในการบอกข้อมูลหรือเพิ่มเติมข้อมูล	(25)この学校には日本人の先生もいる。 ที่โรงเรียนแห่งนี้มีอาจารย์ชาวญี่ปุ่นด้วย

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
	ใช้ในการเน้นความหมายว่าจำนวนนั้นเป็นจำนวนที่มาก	(26)このペンは５０００円もする。 ปากกาด้ามนี้ราคาตั้ง 5000 เยน
2.5 だけ	ใช้ในการระบุขอบเขต	(27)１０バーツだけ持っている。 มีเงินแค่ 10 บาท
2.6 しか	ใช้ในการระบุขอบเขต	(28)料理は少ししかない。 อาหารมีแค่นิดเดียว
2.7 さえ	ใช้ในการเน้น มีความหมายว่า แม้แต่	(29)子どもさえわかる。 แม้แต่เด็กก็เข้าใจ
	ใช้แสดงเงื่อนไขโดยใช้ร่วมกับคำว่า ～ば หมายถึง ขอแค่...ก็พอแล้ว	(30)これさえあれば十分だ。 มีแค่สิ่งนี้ก็เพียงพอแล้ว
2.8 ぐらい	ใช้ในการประมาณการ	(31)この映画は３時間ぐらいかかる。 หนังเรื่องนี้ใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมง
	ใช้ในการเปรียบเทียบโดยใช้ร่วมกับรูปปฏิเสธแสดงความหมายว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในระดับสูงสุดไม่มีอะไรมาเปรียบเทียบได้	(32)山下さんぐらい親切な人はいない。 ไม่มีใครใจดีเท่าคุณยามาชิตะ
	ใช้ในการระบุขอบเขตว่าเป็นสิ่งที่ทำได้	(33)日本語を勉強し始めたばかりだが、挨拶ぐらいはできる。 เพิ่งจะเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น แต่แค่พูดทักทายก็พอทำได้

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
2.9 ほど	ใช้ในการเปรียบเทียบ	(34)チェンマイはバンコクほど物価が高くない。 ที่เชียงใหม่ค่าครองชีพไม่สูงเท่าที่กรุงเทพฯ
	ใช้ในการบอกจำนวนโดยประมาณ	(35)１０分ほどお待ちください。 กรุณารอสัก 10 นาที
2.10 ばかり	ใช้ในการระบุขอบเขต	(36)彼はビールばかり飲む。 เขาดื่มแต่เบียร์
	ใช้ในการบอกจำนวนโดยประมาณ	(37)２日ばかり休みたい。 อยากพักสัก2วัน
	ใช้ในการเพิ่มข้อมูล โดยใช้ในรูปของ ばかりでなくหรือ ばかりか	(38)ひらがなばかりでなく、漢字も書ける。 ไม่เพียงแต่เขียนฮิรางานะได้ คันจิก็เขียนได้ด้วย
2.11 でも	ใช้ในการยกตัวอย่าง	(39)コーヒーでも飲みませんか。 ดื่มกาแฟหรืออะไร(อย่างอื่น)กันไหม
	ใช้ในการเน้น หมายถึง “แม้แต่” “แม้จะ...ก็ตาม”	(40)雪でも会いに行く。 แม้หิมะจะตก ก็จะไปพบ
2.12 こそ	ใช้ในการเน้น มีความหมายว่า “สิ่งนี้นี่แหละ”	(41)こちらこそご迷惑をおかけしました。 ทางนี้ต่างหากที่เป็นฝ่ายรบกวน
2.13 など	ใช้ในการยกตัวอย่าง	(42)今日マンゴーやドリアンなどのタイの果物を買った。 วันนี้ซื้อผลไม้ไทย เช่น มะม่วง ทุเรียน เป็นต้น

3. คำช่วยที่ใช้เชื่อมความ (接続助詞)

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
3.1 が・けれど	ใช้แสดงความขัดแย้ง	(43)このかばんはきれいだが、高い。 กระเป๋าใบนี้สวยแต่แพง
3.2 から・ので	ใช้แสดงเหตุผล	(44)暑いから、エアコンをつけましょう。 เพราะร้อน เปิดแอร์เถอะ
3.3 のに	ใช้แสดงความขัดแย้ง	(45)行きたいのに、お金がなくて行けなかった。 อยากไป แต่เพราะไม่มีเงินเลยไปไม่ได้

4. คำช่วยที่ใช้แสดงความรู้สึกของผู้พูด (感動助詞)

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
4.1 か	ใช้แสดงคำถาม	(46)これは何ですか。 นี่อะไรหรือ
4.2 よ	ใช้บอกข้อมูลซึ่งผู้พูดคาดว่าอีกฝ่ายไม่รู้	(47)この野菜はおいしいですよ。食べてみて。 ผักชนิดนี้อร่อยนะ ลองกินดูสิ
4.3 ね	ใช้ถามเพื่อขอคำยืนยันจากอีกฝ่าย	(48)２０部ですね。すぐにコピーします。 20 ชุดใช่ไหมคะ จะถ่ายเอกสารเดี๋ยวนี้เลยค่ะ
	ใช้แสดงความคิดเห็นโดยเป็นสิ่งที่คาดว่าอีกฝ่ายน่าจะเห็นด้วย	(49)今日は暑いですね。 วันนี้ร้อนจัง
4.4 わ	ใช้เน้นการตัดสินใจของผู้พูด (ใช้เฉพาะผู้หญิง)	(50)私は行かないわ。 ฉันไม่ไปนะ
4.5 さ	ใช้แสดงการตัดสินใจของผู้พูด	(51)ゆっくりでいいさ。 ช้าๆ ก็ได้
4.6 の	ใช้แสดงคำถาม	(52)これ、いらないの？ อันนี้ ไม่เอาหรือ

คำช่วย	หน้าที่	ตัวอย่างประโยค
4.7 け	ใช้แสดงการคิดย้อนถึง	(53)あの人の名前は何だったっけ。 คนนั้นชื่ออะไรนะ

3. คำวิเศษณ์ (副詞)

คำวิเศษณ์ในภาษาญี่ปุ่น คือ คำที่ใช้ขยายภาคแสดงของประโยค ได้แก่ คำกริยา คำคุณศัพท์ และมีบางกรณีที่ใช้ขยายคำวิเศษณ์ด้วยกันได้ คำวิเศษณ์ในภาษาญี่ปุ่น แบ่งประเภทได้ดังนี้

1. คำวิเศษณ์แสดงสภาพ（様態）คือ คำที่ใช้ขยายกริยาที่แสดงการกระทำของคน สัตว์ สิ่งของ เช่น

(1)彼はいつもにこにこ笑っている。
เขาจะยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่เสมอ

(2)課長はものをはっきり言う人だ。
ผู้จัดการแผนกเป็นคนพูดอะไรชัดเจน

(3)あの子はかたつむりをじっと見ている。
เด็กคนนั้นจ้องมองหอยทากเขม็ง

(4)昨日はとても疲れたので、ぐっすり眠った。
เพราะเมื่อวานนี้เหนื่อยมาก เลยหลับสนิท

(5)重くないので、一人で軽々と運ぶことができる。
เพราะไม่หนัก จึงขนย้ายคนเดียวได้อย่างสบาย

(6) 妹は母にしかられて、ぐずぐず泣いていた。
น้องสาวถูกแม่ดุ เลยร้องไห้สะอึกสะอื้น

(7)まだ時間があるので、ゆっくり歩いてもいい。
เพราะยังมีเวลาอยู่ เดินช้าๆ ก็ได้